

Geen zin

In onze kamer boven is het lekker warm, want er zitten van die roosters in de vloer waar warme lucht doorheen blaast. Ik sta op zo'n rooster terwijl ik me uitkleed. Mama komt boven.

'Ik moet straks toch nog even werken,' zegt ze tegen papa.

'Nu nog?' zegt hij verbaasd.

'Hij is nu pas klaar met zijn dienst,' zegt ze.

'Zal ik je brengen?' zegt papa.

'Ik fiets wel. Morgen heeft hij geen tijd.'

Papa begint het dekbed op mijn bed goed te leggen, wat echt helemaal niet nodig is.

'Ik kan 'm lijmen,' zeg ik.

'Wat?' Ze kijkt me aan alsof ze me nog niet eerder zag.

'De schaal,' fluister ik.

'O, de scháál. Lijmen gaat niet bij een ovenschaal. Sommige dingen blijven stuk.'

Ze kijkt weer naar papa.

'Ik vind het een slecht plan,' zegt hij tegen de vloer.

'Waar is Robbie?' vraagt mama.

'Niet bij jou?' Papa kijkt op.

Grappig eigenlijk, dat we hem over het hoofd hebben gezien. Met zoveel mensen zijn we nou ook weer niet.

‘Weet jij waar hij is?’ vraagt papa aan mij.

‘Robbie!’ Ik kijk onder de dekbedberg naast me. Geen bobbel. Nergens gegiechel. Ik schud mijn hoofd.

‘Nee hè,’ mama loopt naar het scheve stapelbed.

‘Robbie!’ roept papa.

‘Ik zéi toch dat je hem in de gaten moest houden.’ Mama kijkt boos naar papa. Ik ga naar de overloop. Daar zit het kleine deurtje, het staat een beetje open! Zelf heb ik het nog nooit durven opendoen.

‘Robbie?’ fluister ik.

Niks.

Geen enkel geluid.

Ik word opzij geduwd door mama, ze rukt het deurtje verder open. Er is niks te zien. Alleen donkerte.

‘Robbie?’ zegt mama.

Weer niks.

‘Robbie?’ zeg ik nog eens.

Heel zachtjes hoor ik een stemmetje, klein en bibberig, een zingend muisje. ‘Abelie ammelai.’

‘Kom maar hier,’ fluister ik.

Dan komt, onder de spinnenwebben, mijn broertje zachtjes snikkend naar buiten gekropen. Mama strekt haar armen naar hem uit, maar mijn broertje kruipt zo langs haar heen de armen van papa in.

‘Ik wist niet meer waar de uitgang was,’ snikt hij. Zijn gezicht zit ook onder de stofvegen, met witte baantjes van tranen.

‘Zo groot is het daar toch niet?’ Ik kijk naar het donkere gat.

‘Maar als ik te hard riep kwamen de aardmannetjes. Er zijn er echt heel veel. Dus ik moest wel doodstil blijven zitten. Dapper zijn is stom.’

Hij duwt zijn vieze gezicht in papa’s nek. ‘Mogen we nu naar huis?’

‘Waarom zong je nou?’

We liggen in bed, deze eerste avond op de boerderij duurt eindeloos. Het is al een uur of elf, Robbie en ik liggen allebei op onze rug en luisteren naar mama en papa die beneden ruziemaken. Net als in de stad. Ik weet dat mama boos is dat Robbie niet in haar armen kroop, maar ik begrijp niet waarom ze papa daar de schuld van geeft. Als het iemands schuld is, dan toch die van Robbie. Of die van haarzelf.

‘Nou? Waarom zong je nou?’ Robbies hoofd ligt vlak bij het mijne.

‘Omdat het dan iets minder donker leek.’

Ik hoor hem zachtjes nasniffen. Het licht mocht niet uit van hem. Ik denk aan wat oma altijd zegt: dapper zijn is bang zijn, toch doen. Blijkbaar werkt dat niet altijd. Word je er in ieder geval niet minder bang van. En toch is het stoer van ’m. Zomaar dat enge hok in.

Buiten zijn al die sterren, nadert een komeet. In de verte is het bos. Mama durfde erheen te gaan, 's nachts. Zij was dapper, vast ook omdat ze zo boos was. Misschien ben ik niet boos genoeg om dapper te zijn.

Onder mijn dekens knijp ik in mijn tennisbal. Het is nu zaterdag, overmorgen gaan we naar de nieuwe school, die we niet eens echt hebben gezien. Zou daar ook iedereen op een voetbalclub zitten? Ik wil al mijn hele leven voetballen, alle jongens in mijn klas zitten erop. Zij werden allemaal op tijd ingeschreven door hun ouders, ik niet. In de stad kom je dan nooit meer aan de beurt.

Misschien is hier geen wachtlijst. Maar ik ga pas als ik het kan. Dus oefen ik met mijn tennisbal die altijd in mijn jaszak zit. Want ik las van een voetballer die zo arm was dat hij geen voetbal kon betalen en dus met een tennisbal oefende. Daardoor werd hij extra goed. Wil ik ook, extra goed.

Hier bij de boerderij heb ik nog niet echt een plek gezien om te oefenen. Buiten is bijna overal grind en waar geen grind is staat de huurauto en de pick-up van opa. Daaromheen is het gras, maar dat is geen voetbalgras, dat is bijgesneden oerwoud. Ik hoop heel erg dat ze hier minder goed kunnen voetballen. Dan pas ik sneller.

‘Hij ziet mij gewoon vaker, daarom!’ brult papa beneden.

‘Dat heb je al tien keer gezegd!’ gilt mama terug.

Ik kijk naar Robbie, die naar het plafond staart.

‘Als je niet zoveel zou werken!...’

'Ik *heb* tenminste werk!'

'Zullen we anders nog even buiten naar de sterren kijken?'

fluister ik. Ik weet dat Robbie knikt.

We komen overeind, trekken onze kleren aan.

We sluipen de trap af.

'Jij met je gesport!' Dat is mama weer.

'Ik *zorg* voor mezelf!'

'Wat bedoel je daarmee?'

'...'

'Nou? NOU?!'

De deeldeer naar buiten kraakt, maar het schreeuwen achter ons gaat gewoon door. Ze hebben ons niet gehoord.

We lopen langs de pick-up van opa naar het gras, en dan iets verder door, over de weg, tot aan de paarden. Het zijn zwarte schimmen in het weiland. Achter de paarden is de lucht.

'Kijk dan!' Zoveel sterren. Je moet bijna je ogen dichtdoen, zo fel. Mijn broertje komt wat dichterbij me staan. Ik raak zijn hand aan, die is koud. 'Ben je bang?'

'Heus niet,' zegt Robbie.

Ik denk aan het aardmannetjesrijk dat hij zomaar binnenging. Door mij.

'Waf?'

'Ja?'

'Denk je dat we het hier leuk gaan hebben?'

Ik kijk naar de paarden, eentje snuift, ik schrik ervan.

'Vast wel,' zeg ik.

‘Het voelt zo ...’ Robbie zoekt naar woorden. ‘Leeg hier. Overal.’

We wachten even. Misschien komen de paarden wel naar ons toe. Misschien wil ik dat eigenlijk niet.

Robbie doet een stapje achteruit als een paard onze kant op komt. Ik kijk naar boven. Zo wijds en groot is de lucht en wij zo klein. Ik begin me wat ongemakkelijk te voelen. In de stad hadden we tenminste hier en daar een dak, om al die lucht tegen te houden.

Ik wil naar binnen.

Ze zijn vast klaar met schreeuwen. Het is ook best koud buiten en ik weet niet meer zo goed wat we kunnen doen. Er zitten vast heel veel onzichtbare beestjes in het gras die op dit moment over onze schoenen kruipen, zo onze broek in. Auw. Er prikt al iets. Ik loop terug naar het grind van de boerderij. Ik weet dat Robbie me volgt, hij zou echt nooit alleen achterblijven.

Als ik de deeldeur vastpak breekt er net iets binnen. Een bord zo te horen. Hopelijk niet nog een lievelingsschaal.

‘Heu!’ Er komt een man van opzij en er schijnt licht uit zijn hoofd.

Ik spring een halve meter de lucht in.

‘Opa!’ Robbie rent op opa af. ‘Waar ga je heen opa?’

Ik hou mijn hand voor mijn ogen en zie dat opa een soort zaklamp op zijn voorhoofd heeft. De zaklamp zit vast met breed elastiek.

‘Bouwen.’

O ja, hij ging nu aan het werk, dat had oma al gezegd. In het bos. Misschien moeten wij weer naar binnen. Maar het geschreeuw aan de andere kant van de deur houdt niet op.

Ik wil niet!!' roept mama en niets in mij wil weten wát ze niet wil. Dus opeens vraag ik het zomaar aan opa: 'Mogen wij mee?'

Alsof ik gek geworden ben. Zo'n eng donker bos in. De eerste nacht dat we hier zijn.

Het lichaam van Robbie verstrakt. Opa beweegt ook niet.

'Is dat vaker?' vraagt hij ten slotte, met een knikje naar de boerderij.

Robbie en ik kijken elkaar aan. 'Sinds papa ontslagen is,' zeg ik dan.

'Ze hielden niet van zijn grapjes,' zegt Robbie.

'Aha ...' Opa heeft zijn hoofd schuin, hij luistert.

Papa roept: 'Ja, zo heb ik er ook geen zin meer in!'

'Hoezo "ook"! ' brult mama. 'Mag ik zelf denken?'

Opa zegt: 'Zelf denken; goed idee.'

Ik lach voorzichtig.

'Ik wil dit niet!!' roept mama weer.

We doen allemaal een stapje weg van de deeldeur.

Opa zegt: 'Kom.'